

Zlatko Zajc: POVESTI, Karantanija, Ljubljana 1991. Zajčev prozni prvenec prinaša vsem knjigoljubcem izjemno zanimivo branje. Avtor nam v desetih zgodbah z vehementnim, sočnim jezikom pripoveduje o marginalcih, pijanskih pobebavljencih, "zmešanih iz testa hribovskih fukov", zasledimo pa tudi močan avtobiografski ton. Njegovo pisanje se dotika dna človeške (ne)eksistence in je lahko lekcija marsikateremu slovenskemu pisatelju: brez lažne in prisiljene ornamentalistike nam pisatelj skoz prepričljivo optiko ponuja šop tragikomičnih izsekov iz življenja "izgubljenih". Ali: "To je bil najlepši spomin v njegovem kurčevem življenju." (Jurij Hudolin)

Sarah Kirsch: ERLKÖNIGS TOCHTER. Deutsche Verlag Anstalt, Stuttgart 1992. Že dobro desetletje velja Sarah Kirsch za najpomembnejšo nemško pesnico (ob Ulli Hahn) in branje kritik njenih literarnih stvaritev je postalo že prav dolgočasno, saj ocenjevalci poznajo pravzaprav le hvalo. To velja tudi za najnovejšo pesniško zbirko (naslov je modificiran citat Goethejeve balade), ob prebiranju pa se je mogoče prepričati oziroma zaslutiti, zakaj je tako. Motivno je njena lirika v pričujoči zbirki postavljena v skandinavske dežele, v (še) idilično in neoskrunjeno naravo, polno tišine, samote, miru in neskončnosti. Na tem domala bukoličnem zaledju nam pesnica prikaže distanco in kontrast med naravo in človekom, le-tega seveda z vsemi njegovimi stiskami, kar daje pesnim poseben metafizičen ton. Za ilustracijo si, denimo, izberimo pesem *Angel* (str. 57), ki bi se v slovenskem prevodu lahko glasila takole: "Preden vklesam / lastne neresnice / v kamen ali / jih posejem v zamrznjeno zemljo; / Tvoja hiša stoji na / robu sveta in jaz grem / skozi njen prazni vrt./ Okno žari rdeče / sem smrtno bleda kot / zapadel sneg." Celoten vtis je seveda ta, da gre prav gotovo za eno najpomembnejših pesniških zbirk preteklega leta v Nemčiji. (Slavo Šerc)

Markus Werner: BIS BALD. Residenz Verlag, Salzburg-Wien 1992. Srednjeveški pesnik Hartmann von Aue je v 12. stoletju napisal ep o ubogem Heinrichu, ki je prav gotovo eden prvih voajerjev v nemški literaturi. Skoz špranjo opazuje deklico, ki so jo privezali na mizo, da bi ji iztrgali srce. Samo takšna žrtev bi obolelega viteza namreč lahko rešila. Pri pogledu na prelepo devico se Heinrichu srce razjoče in omehča; device se usmili in jo tako seveda v celoti osvoji ter popelje pred oltar. Ta znani motiv je imel pred očmi pri pisanju svojega zadnjega romana tudi Markus Werner (roj. 1944), saj je njegova tematika sorodna: gre za čakanje na (od)rešitev. Povedano naravnost: protagonist čaka na novo srce. Medtem pa Lorenz Hatt pripoveduje iz svojega življenja in meditira o njem. Nazadnje se – če zaupamo še konec – odpove tujemu srcu, zato ga dokončno čaka samo še smrt. Wernerjev vzor v švicarski literaturi je Robert Walser, sam pa je ob T. Hürlimannu in C. Geiserju eden najbolj uveljavljenih nemško pišočin avtorjev mlajše generacije. *Bis Bald* je njegov četrti roman. (Slavo Šerc)